

Geïntegreerde verslaggeving is ook zonder wettelijke verplichting wel degelijk dwingend

Er ontstaat een ander speelveld, waarin bedrijf op zoek moet naar nieuw optimaal niveau van informatieverstrekking

Hugo Hollander, Maarten Pronk en Hester Touwen

Niet iedereen is onder de indruk van het International Integrated Reporting Framework dat vorige maand door de International Integrated Reporting Council (IIRC) is gepubliceerd. 'Integrated reporting' (IR) moet de waardecreatie zichtbaar maken en verslaggeving naar een nieuw niveau tillen.

Toepassing van het IR-raamwerk is vrijwillig; de IIRC — een wereldwijde coalitie van investeerders, bedrijven, accountants, maatschappelijke organisaties en toezichthouders — kan niets afdwingen. Er gaan stemmen op dat IR daarom weinig om het lijf zal hebben en tot mislukken gedoemd is. Die reacties zijn wij ook tegen gekomen tijdens rondetafelbijeenkomsten over het thema. Hoewel zowel de senior accounting professionals als investeerders graag een IR-rapport zouden ontvangen waarin financiële verslaggeving met maatschappelijke verslaggeving is geïntegreerd, zal hun onderneming niet alle informatie vrijwillig verstrekken, is de teneur.

Het doel van geïntegreerde verslaggeving is om de meest materiële informatie over de strategie, governance, resultaten en toekomstverwachtingen van een bedrijf samen te brengen. Deze informatie wordt gepresenteerd in de commerciële, sociale en ecologische context waarin de onderneming opereert. Zo worden stakeholders geïnformeerd over de manier waarop de onderneming waarde heeft gecreëerd en zal creëren. In het raamwerk worden acht elementen genoemd waaruit een 'integrated report' bestaat — onder meer governance, kansen en risico's, strategie en allocatie van middelen, performance en vooruitzichten. Bij elk van deze elementen worden concrete voorbeelden genoemd van vragen waar-

Het speelveld verandert, net als het optimale niveau van informatieverstrekking.

FOTO: HOLLANDE HOOGTE

op het rapport antwoord moet geven.

Kijkend naar deze voorbeelden is de reactie dat zulke informatie niet vrijwillig verstrekt zal worden begrijpelijk. Zeker in sectoren waar onderlinge concurrentie groot is. Is het wel verstandig

Een besluit om geen of beperkte informatie te geven dient zorgvuldig te worden overwogen

om in te gaan op de sterkte punten van je concurrenten, impact van technologische veranderingen, specifieke kansen van de onderneming, risicomanagement en de rol van innovatie? Levert dat niet meer nadeel dan voordeel op; is het niet slimmer om geen informatie te geven? Of geldt voor IR, zoals in bredere zin in het bedrijfsleven, 'no news is bad news'?

Een besluit om geen of beperkte informatie te geven dient zorgvuldig te worden overwogen. Ook het niet verstrekken van informatie kan riskant zijn. Beleg-

gers kunnen gaan twijfelen: durft het bedrijf de sterkte punten van de concurrenten niet te benoemen omdat die beter zijn? Heeft het wel een antwoord op de impact van de snelle technologische ontwikkeling? Zien de toezichthouders wel toe op de strategische ontwikkeling? Ziet de entiteit wel kansen om waarde te creëren op korte en lange termijn? Heeft het management wel oog voor risico's? En is de onderneming wel in staat om voordeel te realiseren uit innovatie?

Natuurlijk konden beleggers dezelfde

twijfels hebben in het verleden, toen die informatie niet verstrekt werd. Maar nu er specifiek om wordt gevraagd, ontstaat een andere situatie. Dit geldt zeker als bedrijven die de vragen in het IR-raamwerk heel positief kunnen beantwoorden, dat ook doen. De publicatie van het raamwerk zorgt in dat geval voor een heel ander speelveld waarin de consequenties van het niet verstrekken van informatie groter zijn dan vroeger.

Zal elke onderneming alle informatie gaan verstrekken waar om gevraagd wordt? Waarschijnlijk niet. Sommige zaken kunnen voor bepaalde ondernemingen zo concurrentiegevoelig zijn dat publicatie zeer nadelig is. Het raamwerk biedt ook ruimte om zulke informatie niet te verstrekken. De onderneming zal dan ook een balans moeten vinden tussen enerzijds voldoende informatie verstrekken voor een goede inschatting van de waardecreatie door de onderneming en anderzijds geen informatie verstrekken die de waardecreatie negatief beïnvloedt. Deze afweging tussen de 'kosten van nieuws' en de 'kosten van geen nieuws' is ondernemingsspecifiek. Om deze afweging goed te maken, zal de onderneming het gesprek aan moeten gaan met de stakeholders. Het IR-raamwerk zorgt voor een ander speelveld waarin een nieuw optimaal niveau van informatieverstrekking moeten worden gevonden.

Professionele beleggers vinden de informatie waar geïntegreerde verslaggeving om vraagt belangrijk, is ons gebleken, zij zien 'no news' als 'bad news'. De cynische geluiden ten spijt heeft Integrated Reporting wel degelijk toekomst, ook zonder wettelijke verplichting.

Hugo Hollander is partner bij EY, Maarten Pronk is senior manager bij EY en hoogleraar aan de Erasmus Universiteit Rotterdam en Hester Touwen is manager bij EY.